

Arrest

nr. 229 024 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 28 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 15 januari 2019, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Waar verzoeker kritiek uit op de daadwerkelijkheid van het beroep, benadrukt de Raad dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 van het EVRM.

3. Uit de gegevens in het administratief dossier (stuk 14, map landeninformatie, 'info statuut Griekenland') blijkt dat verzoeker, die verklaart Palestijn te zijn en geboren in het Jabaliya vluchtelingenkamp in Gaza, in Griekenland internationale bescherming werd toegekend. Meer bepaald verkreeg hij er op 2 augustus 2018 de vluchtelingenstatus, met hieraan gekoppeld een verblijfsvergunning geldig van 6 augustus 2018 tot 5 augustus 2021. In zijn verzoekschrift betwist verzoeker niet langer in Griekenland internationale bescherming te hebben verkregen, door o.a. op te merken dat "(...) blijkt dat zij er enkend werd kort voor of gelijktijdig met haar vertrek naar België".

4.1. In de bestreden beslissing wordt o.a. vastgesteld dat verzoeker het Commissariaat-generaal opzettelijk heeft trachten te misleiden door zijn statuut in Griekenland te verzwijgen.

Verder wordt opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat hij niet de intentie had in Griekenland te blijven en daar een stabiel leven op te bouwen. Verzoeker heeft, zo luidt het, nooit ook maar de intentie gehad er een leven uit te bouwen en bijgevolg ook geen ernstige pogingen in dezer ondernomen.

Daarnaast wordt vastgesteld en gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland, dat zijn basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet er gegarandeerd zijn, en dat zijn levensomstandigheden aldaar niet beschouwd kunnen worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker geen valabele argumenten aanvoert die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoeker beperkt zich immers in zijn ellenlange verzoekschrift -waarin hij meermaals dezelfde grote en voornamelijk theoretische passages herhaalt- louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.3. Wat het arrest M.S.S. / België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 januari 2011 betreft, waar verzoeker naar verwijst, dient erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs bij Algemene Vergadering heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten worden geacht. Bij arrest nr. 205 104 van 8 juni 2018, gewezen door de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd de vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een asielzoeker naar Griekenland verworpen. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen.

Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland worden niet langer a priori uitgesloten geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104).

Ofschoon voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming, in casu verzoekers vluchtelingenstatus in Griekenland, niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert, dan nog kan het standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werden

toegekend in andere lidstaten van de EU zoals Griekenland, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd zijn en er in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond. Verzoeker toont evenwel het tegendeel niet in concreto aan.

Aan verzoeker werd internationale bescherming toegekend in Griekenland waaruit de nodige verplichtingen volgen voor de lidstaat in kwestie. Griekenland is immers als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoeker, rechten en voordelen waarvan hij gebruik kan maken.

Verzoeker toont niet concreet aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen of gebruik zou kunnen maken van voornoemde rechten en voordelen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij verhinderd was om in Griekenland in de elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

4.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Verzoeker wijst thans in zijn verzoekschrift erg beknopt en zeer algemeen op zijn persoonlijk wedervaren in Griekenland. Hij slaagt er evenwel in zijn verzoekschrift niet in een ander licht te werpen op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing.

Verzoeker baseert zich op algemene landeninformatie, zonder dat hij in concreto aantoont dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Samen met de commissaris-generaal dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker maakt immers niet op concrete wijze aannemelijk dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Het gegeven dat verzoeker quasi meteen nadat hij er de vluchtelingenstatus verkreeg Griekenland heeft verlaten, bevestigt de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geenszins de intentie had er een (duurzaam) leven uit te bouwen en hij geen pogingen in dit verband heeft ondernomen, een vaststelling die verzoeker niet ontkracht of weerlegt.

4.5. Verzoeker duidt op algemene wijze op de moeilijke levensomstandigheden voor personen met internationale bescherming in Griekenland en verwijst dienaangaande naar (door hem in het verzoekschrift aangehaalde) landeninformatie ter zake.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie op zich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot o.a. (taal) opleiding en tewerkstelling, huisvesting, gezondheidszorg en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden in Griekenland zouden lijden. Hoewel de door verzoeker bijgebrachte informatie getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd. De Raad herinnert er ook aan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4.6. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreft bovendien een problematiek van louter socio-economische aard dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker internationale bescherming, namelijk de vluchtelingenstatus, werd toegekend in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kunnen maken.

4.7. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij toont het tegendeel niet aan.

Volledigheidshalve wijst de Raad in dit verband nog op recente rechtspraak, door verzoeker eveneens aangehaald in zijn verzoekschrift, van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielfverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker blijft hier evenwel in gebreke.

4.8. Er kan niet ontkend worden dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals o.a. ook blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte informatie. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielfprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft.

4.9. Waar thans in het verzoekschrift wordt geopperd dat “ (...) in Malta kreeg hij geen kans om noemenswaardige levensvoorwaarden te krijgen waarmee zij redelijk on verwachten dat na enkele moeilijke jaren zij gewoon zou kunnen leven in een niet – mensenonterende context; Evenmin kreeg hij kams om aan een werk te komen of om haar gezin te laten overkomen: nadat de pogingen m tot een Greencard voor de V.S. stopgezet werden, hetgeen overeenstemt met het feit dat de verzoekende partij in Malta ging blijven, werd zij totaal aan haar lot overgelaten, zonder dat zij ooit tot een normale situatie

kon geraken;" (sic), stelt de Raad vast dat verzoeker nooit eerder over een verblijf in Malta heeft gesproken, noch over een greencard voor de VS. Het betreft hier vermoedelijk een knip- en plakwerkvergissing van verzoekers raadvrouw.

Voormeld betoog doet hoe dan ook, net als de uitgebreide en eerder irrelevante argumentatie/bladvulling in het verzoekschrift waar verzoeker(s) raadvrouw een taalkundige en filosofische uiteenzetting geeft omtrent o.a. (de definitie van) 'situatie' en 'informatie' en het verschil tussen 'in het algemeen' en 'over het algemeen', op generlei wijze afbreuk aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en hetgeen in concreto voorafgaat. Verzoekers (raadvrouw haar) verweer in het verzoekschrift, dat zich over het algemeen zeer in het algemeen beperkt tot algemeenheden en veeleer op de oppervlakte blijft, is niet of weinig ernstig en hoe dan ook geenszins van aard een ander licht te werpen op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker derhalve geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 juli 2019, verwijst verzoekende partij naar hetgeen zij vermeld heeft in haar vraag tot horen. Zij stelt dat in de beschikking de bestreden beslissing gewoon wordt bevestigd zonder dat de nieuwe informatie werd onderzocht waaruit blijkt dat de levensomstandigheden in Griekenland onaanvaardbaar zijn. Verzoekende partij wijst op de Europese rechtspraak ter zake en stelt dat het de taak is van het CGVS om haar situatie in Griekenland individueel te onderzoeken. Verzoekende partij wijst er op dat zij slechts zeer kort werd ondervraagd over haar levensomstandigheden, zij totaal aan haar lot was overgelaten zonder enige hoop ooit tot een eerbaar leven te kunnen geraken. Zij voegt daar aan toe dat zij geen eigen logeerplaats had op Rhodos, zij geen kans kreeg om Grieks te leren of om werk te zoeken. Zij leefde in volstrekte armoede zonder elementaire voorzieningen zoals een douche of een toilet.

Verzoekende partij stelt dat het de taak is van het CGVS om haar situatie in Griekenland individueel te onderzoeken.

De Raad merkt op dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk haar situatie in Griekenland individueel heeft onderzocht. De commissaris-generaal heeft onderzocht of verzoekende partij elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij zich niet meer zou kunnen beroepen op de reeds verkregen internationale bescherming, *in casu* de vluchtelingenstatus, wegens het eventueel bestaan in Griekenland van een gegronde vrees voor vervolging, een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, wat *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Verder kan zij niet worden gevolgd waar zij stelt dat in de beschikking de bestreden beslissing gewoon wordt bevestigd zonder dat de nieuwe informatie werd onderzocht waaruit blijkt dat de levensomstandigheden in Griekenland onaanvaardbaar zijn. De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker geen valabele argumenten aanvoert die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoeker beperkt zich immers in zijn ellenlange verzoekschrift -waarin hij meermaals dezelfde grote en voornamelijk theoretische passages herhaalt- louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.*

(...)

4.5. Verzoeker duidt op algemene wijze op de moeilijke levensomstandigheden voor personen met internationale bescherming in Griekenland en verwijst dienaangaande naar (door hem in het verzoekschrift aangehaalde) landeninformatie ter zake.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie op zich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot o.a. (taal) opleiding en tewerkstelling, huisvesting, gezondheidszorg en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden in Griekenland zouden lijden. Hoewel de door verzoeker bijgebrachte informatie getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd. De Raad herinnert er ook aan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4.6. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreft bovendien een problematiek van louter socio-economische aard dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

De Raad wijst er op dat verzoeker internationale bescherming, namelijk de vluchtelingenstatus, werd toegekend in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kunnen maken.

(...)

4.8. Er kan niet ontkend worden dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals o.a. ook blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte informatie. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft." Zij werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

Waar verzoekende partij wijst op de Europese rechtspraak ter zake, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "4.3. Wat het arrest M.S.S. / België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 januari 2011 betreft, waar verzoeker naar verwijst, dient erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs bij Algemene Vergadering heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten worden geacht. Bij arrest nr. 205 104 van 8 juni 2018, gewezen door de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd de vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een asielzoeker naar Griekenland verworpen. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen.

Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland worden niet langer a priori uitgesloten geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104).

Ofschoon voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming, in casu verzoekers vluchtelingenstatus in Griekenland, niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert, dan nog kan het standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werden toegekend in andere lidstaten van de EU zoals Griekenland, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd zijn en er in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond. Verzoeker toont evenwel het tegendeel niet in concreto aan.

Aan verzoeker werd internationale bescherming toegekend in Griekenland waaruit de nodige verplichtingen volgen voor de lidstaat in kwestie. Griekenland is immers als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoeker, rechten en voordelen waarvan hij gebruik kan maken.

Verzoeker toont niet concreet aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen of gebruik zou kunnen maken van voornoemde rechten en voordelen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij verhinderd was om in Griekenland in de elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

(...)

Volledigheidshalve wijst de Raad in dit verband nog op recente rechtspraak, door verzoeker eveneens aangehaald in zijn verzoekschrift, van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling.

De verzoekende partij moet zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker blijft hier evenwel in gebreke."

Verzoekende partij wijst er op dat zij slechts zeer kort werd ondervraagd over haar levensomstandigheden. De Raad merkt op dat uit haar notities persoonlijk onderhoud blijkt dat zij wel degelijk voldoende de kans/tijd heeft gekregen om te vertellen over haar levensomstandigheden in Griekenland. Bovendien haalt zij niet aan welke elementen zij eventueel nog zou hebben willen vertellen tijdens haar persoonlijk onderhoud die tot een andere beslissing zouden hebben geleid.

Verzoekende partij stelt dat zij totaal aan haar lot was overgelaten zonder enige hoop ooit tot een eerbaar leven te kunnen geraken. Zij voegt daar aan toe dat zij geen eigen logeerplaats had op Rhodos, zij geen kans kreeg om Grieks te leren of om werk te zoeken. Zij leefde in volstrekte armoede zonder elementaire voorzieningen zoals een douche of een toilet.

De Raad benadrukt nogmaals dat het gegeven dat verzoekende partij quasi meteen nadat zij er de vluchtelingenstatus verkreeg Griekenland heeft verlaten, de vaststelling in de bestreden beslissing bevestigt dat verzoekende partij geenszins de intentie had er een (duurzaam) leven uit te bouwen en zij geen pogingen in dit verband heeft ondernomen, een vaststelling die verzoekende partij niet ontkracht of weerlegt. De Raad wijst verder op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld omtrent haar levensomstandigheden in Griekenland: *"In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende levensomstandigheden aan in Griekenland. Zo stelt u in het kamp op Rhodos, even later stelt u dat dit eigenlijk geen kamp was maar 'een straat', in een voormalig slachthuis te zijn gehuisvest, u op een matras (op de grond) diende te slapen en u aangewezen was op de hulp van vrijwilligers om aan voedsel te geraken. Daarenboven werd u, toen u een keer naar het ziekenhuis ging, niet geholpen omdat u geen kaart van de mutualiteit had. Omdat het leven te duur was op Rhodos, besloot u naar Athene te gaan. Hier werden u en uw vrienden uit huis gezet nadat jullie de huur hadden betaald, doch jullie konden hier niets tegen ondernemen daar jullie geen huurcontract hadden. Jullie konden vervolgens bij andere Palestijnen en Syriërs verblijven. U zocht naar werk bij een aantal Arabische restaurants, doch geraakte hier niet aan de bak. Daarenboven zijn er veel drugsverslaafden, zo voegt u nog toe (CGVS, p.5-6). Dient in dezer echter te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u niet de intentie had in Griekenland te blijven en daar een stabiel leven op te bouwen. Immers, u gevraagd wat uw doel was éénmaal aangekomen in Griekenland, antwoordt u 'naar België te komen en mij hier te vestigen'. Het gegeven dat u niet van plan was serieuze inspanningen te leveren om zich in Griekenland te vestigen blijkt ook uit het gegeven dat u geen enkele poging hebt gedaan om de taal te leren 'mijn bestemming was hier (België)', zo geeft u aan. Gevraagd of u naar werk hebt gezocht, komt u niet veel verder dan dat u bij een aantal Arabische restaurants en cafés hebt aangeklopt, doch zonder resultaat. Gevraagd waarom u uw geluk niet bij 'niet Arabieren' hebt geprobeerd, komt u niet verder dan 'ze gaan me niet aanvaarden, niemand heeft er gewerkt, ze zitten allemaal te wachten' (CGVS p.6). Het CGVS valt in herhaling wanneer het stelt dat u nooit ook maar de intentie hebt gehad hier een leven uit te bouwen en bijgevolg ook geen ernstige pogingen in dezer hebt ondernomen.*

(...)

In het licht van deze vaststellingen kan besloten worden dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland. Uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet zijn gegarandeerd. Uw levensomstandigheden kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden." Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS